

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΜΑΪΟΥ 2021.

ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ (ΤΟΥ ΘΩΜΑ)

Ήσαϊου προφήτου, Χριστοφόρου μάρτυρος, Νικολάου του εν Βουνένοις, Ιερωνύμου οσίου του Σιμωνοπεριτίου.

έτος 14^ο Τεύχος 606

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

«Ο θησαυρός»

(Μακαριστού Μητροπολίτου Καστορίας Σεραφεΐμ)

Εκπλήσεται κανείς όταν διαβάσει τις θεόπνευστες ομιλίες του **Ιερού Χρυσοστόμου**, ο οποίος με το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, ερμηνεύει την Αγία Γραφή. Μια τέτοια ομιλία είναι και αυτή που αναφέρεται στην «καινή Κυριακή» και στον Απόστολο Θωμά (PG 63,927-930). Μάλιστα, στην αρχή του λόγου του, παρακαλεί τον Απόστολο, «*ίνα την αγίαν αυτού δεξιάν την αψαμένην της του Δεσπότη πλευράς τοις χείλεσιν αυτού επιθέση και νευρώση την γλώσσαν προς εξήγησιν των ποθουμένων υμίν*». Την αυτήν ικεσία απευθύνουμε κι εμείς στον **Απόστολο και μάρτυρα Θωμά** για να μιλήσουμε

«δια την προτέραν αμφιβολίαν αυτού» και ακόμη για την ομολογία του, που είναι η κρηπίδα και το θεμέλιο της Εκκλησίας.

Ποιό ήταν το πρόβλημα του Θωμά; Μετά τα φοβερά γεγονότα τα οποία έλαβαν χώρα στα Ιεροσόλυμα, δηλαδή τη σύλληψη, τα φοβερά μαρτύρια και τέλος το σταυρικό θάνατο του Χριστού, ο Απόστολος Θωμάς έφυγε από τον όμιλο των μαθητών και έμεινε κλεισμένος στον εαυτό του, παλεύοντας με τους λογισμούς της απιστίας. Έτσι, έχασε τη δυνατότητα «*την μιά των Σαββάτων*», μαζί με τους υπόλοιπους συμφοιτητές του, να συναντήσει Αναστάντα τον Κύριο.

Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει πολλές φορές και στη δική μας ζωή, όταν προσπαθούμε να δώσουμε λύσεις στον εαυτό μας και μάλιστα για θέματα τα οποία άπτονται της σωτηρίας μας, χωρίς να ζητούμε την παρουσία και άλλων πνευματικών ανθρώπων και κυρίως αυτών που έχουν την εμπειρία της αληθείας. Ο Απόστολος όμως, πέρα από την αμφιβολία η οποία τον διακατείχε, διέθετε τρεις σπάνιες αρετές. Ειλικρίνεια, ευθύτητα και τιμότητα. Αυτές τον βοήθησαν ώστε να επιμείνει στην αναζήτηση αυτή και τελικά ο

ίδιος ο Χριστός να τον καλέσει «μεθ' ημέρας οκτώ» και «η καλή απιστία αυτού» να γεννήσει πίστη βεβαία.

Αυτήν την βεβαία πίστη την οποία ζητούσε ο Απόστολος, ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος την ονομάζει θησαυρό. «Μείνε, Θωμά, σταθερός στον πόθο σου αυτόν, μείνε σταθερός με επιμονή, για να δεις εσύ και να βεβαιωθεί η ψυχή μου. Μείνε σταθερός, ζητώντας αυτόν που είπε «Ζητάτε και θα βρείτε». Μην προσπεράσεις απλώς, ερευνώντας, αν δεν εύρεις το θησαυρό που ζητάς, χτύπα μ' επιμονή την πόρτα της αναντίρρητης γνώσης, ώσπου να σου την ανοίξει αυτός που είπε «χτυπάτε και θα σας ανοιχτή». Αγαπώ το διχασμό των λογισμών σου, γιατί κόβει κάθε διχασμό.»...Γιατί συ απιστείς κι εγώ μαθαίνω να πιστεύω. Εσύ σκάβεις με το δικέλλι της γλώσσας το θείο σώμα κι εγώ θερίζω άκοπα τον καρπό και τον μαζεύω για μένα».

Και οι λόγοι για τους οποίους επιμένει ο Απόστολος Θωμάς να δει το πρόσωπο του Χριστού και μάλιστα τις οπές μέσα από τις οποίες πέρασε ο θάνατος, ακόμη και την αιμορροούσα πλευρά, όπου, κατά την έκφραση των υμνογράφων, «ιάθη το μέγα τραύμα, ο άνθρωπος», είναι χαρακτηριστικοί και αποκαλυπτικοί. Θέλει ο Απόστολος να έχει ο ίδιος την εμπειρία της Αναστάσεως και την ζωντανή παρουσία του Διδασκάλου μετά την Ανάστασή Του. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος παρουσιάζει με συγκινητικό τρόπο τους λόγους αυτούς με το στόμα του Αποστόλου Θωμά : «Πώς θα κάνω τους απίστευτους να πιστεύσουν αυτά που μήτε εγώ δεν τά 'χωπρακολουθήσει; Να πω στους Ιουδαίους και στους Έλληνες ότι έχω δει τον Κύριό μου να Τον σταυρώνουν. Δεν Τον είδα όμως να έχει αναστηθεί, αλλά μόνο άκουσα. Και ποιος δεν θα περιπαίξει τά λόγια μου; Ποιος δεν θα δείξει περιφρόνηση στο κήρυγμά μου; Άλλο πράγμα είναι ν' ακούσεις κάτι και άλλο να το δεις· άλλο πράγμα είναι η αφήγηση λόγων κι άλλο η θέα και η εμπειρία των πραγμάτων».

Γι' αυτό και ο Χριστός στη συνάντηση που είχε μαζί του «μεθ' ημέρας οκτώ», τον καλεί προσωπικά με το όνομά του, όπως συμβαίνει στην περίπτωση του πατέρα που καλεί το παιδί του, και τον προτρέπει : «φέρε τον δάκτυλον σου ώδε και ίδε τας χείρας μου και φέρε την χείρα σου και βάλε εις την πλευράν μου και μη γίνου άπιστος, αλλά πιστός» (Ιωάν. 20, 27-28).

«Μη διστάσεις», λέγει η άφθαστη σε ρητορεία γλώσσα του Ιερού Χρυσοστόμου, «να μάθεις ό,τι ποθείς, μην ντρέπεσαι να κοιτάξεις καλά ό,τι θέλεις. Μην αποφύγεις να βάλεις το δάχτυλό σου στα ίδια τα χέρια μου... Βάλε το δάχτυλό σου εδώ και κοίταξε τα χέρια μου, που τραυματίστηκαν για εσάς, για να θεραπεύουν τα χτυπήματα των δικών σας ψυχών... Κοίταξε τα χέρια μου και το αληθινό γεγονός της Αναστάσεώς μου μη νομίσεις πως είναι μια φαντασία... Κράτησε αυτά τα χέρια, σαν ενέχυρα για την ανάστασή σου μέσα από τον τάφο... Αποδέξου για χάρη μου το τέλος της ζωής σαν αρχή μιας πιο εσωτερικής ζωής και φέρε το χέρι σου και βάλε στην πλευρά μου... Άντλησε με το χέρι σου από τη βρύση αυτής της ζωής το νάμα που ποθείς, τη δίψα που ανακουφίζει. Βάλε το χέρι στο ιατρείο της πλάσης και βγάλε το φάρμακο της επιθυμίας σου. Δέχομαι άγγιγμα χεριού που μ' αγαπά, εγώ που δέχτηκα την πληγή της λόγχης . . . Κακό η απιστία, κάνει το νου να βουλιάξει. Η πίστη τον ανεβάζει στον ουρανό· η απιστία τυφλώνει την ψυχή· η πίστη φωτίζει τους λογισμούς· η πίστη και τα αόρατα βλέπει κατακάθαρα· ο άπιστος βρίσκεται σε ολοκληρωτική άγνοια. Μη γίνεις άπιστος, αλλά πιστός· Διώξε το σκοτεινό σύννεφο της απιστίας και κοίταξε τις καθαρές ακτίνες της πίστης. Να γίνεις μέσα

σε όλους άξιος απόστολος της θεότητός μου· να γίνεις τέτοιος, όπως πρέπει να είναι αυτός που με συνάντησε και είδε τέτοια όπως εσύ».

Στα 2.000 χρόνια που πέρασαν από τότε, καθημερινά στέκεται μπροστά μας ο ε-αυτός μας σαν ένας άλλος κρυμμένος «Θωμάς». Η κόπωση και η κάμψη είναι έκδηλες πάνω του. Θα πρέπει όμως, να αποκτήσει τον αυθορμητισμό του Αποστόλου. Ο δισταγμός του Αποστόλου στερέωσε την υγεία της πίστεώς του και η αναστάσιμη κραυγή του «ο Κύριος μου και ο Θεός μου» είναι η πιο σαφής και αποφασιστική διακήρυξη του Αναστάντος Κυρίου.

Αν τον ακολουθήσαμε στην αμφισβήτηση και στις θολές ώρες, ας τον μιμηθούμε τουλάχιστον στην γεμάτη πίστη και αγάπη ομολογία του. Πρόκειται για βεβαιότητα και προσωπική εμπειρία. Μόνο έτσι θα μπορούμε να πιστεύουμε καρδιακά, να ομολογούμε υπαρκτικά, και να επαναλαμβάνουμε και εμείς μαζί του σ' αυτήν την εποχή της αποστασίας από τον Θεό, στην οποία έχουμε μεγίστη ευθύνη οι ποιμένες της Εκκλησίας γιατί δεν κατηχήσαμε τον λαό μας να πιστεύει σωστά και όχι δεισιδαιμονικά, να επαναλαμβάνουμε το «ο Κύριός μου και ο Θεός μου».

**«Ψηλάφησα κι έμαθα να προσκυνώ, όχι να φιλονικώ.
Έναν Κύριο και Θεό γνωρίζω, τον Κύριό μου Χριστό,
αυτώ η δόξα και το κράτος εις τους αιώνες των αιώνων. Αμήν».**

Άγιος Χριστόφορος ο Μεγαλομάρτυρας

Ο Άγιος Μεγαλομάρτυς Χριστόφορος καταγόταν από ημιβάρβαρη φυλή και ονομαζόταν Ρεμπρόβος, που σημαίνει αδόκιμος, αποδοκιμασμένος, κολασμένος. Πιθανότατα έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Δεκίου (249 - 251 μ.Χ.), όταν στην Αντιόχεια Επίσκοπος ήταν ο Άγιος Ιερομάρτυς Βαβύλας. Ο Άγιος ως προς την εξωτερική εμφάνιση ήταν τόσο πολύ άσχημος, γι' αυτό και αποκαλείτο «κυνοπρόσωπος». Η μεταστροφή του στον Χριστό έγινε με τρόπο θαυμαστό. Συνελήφθη αιχμάλωτος σε μάχη, που διεξήγαγε το έθνος του με τα Ρωμαϊκά αυτοκρατορικά στρατεύματα. Κατατάγηκε στις Ρωμαϊκές λεγεώνες και πολέμησε κατά των Περσών, επί Γορδίου και Φιλίππου.

Όταν ήταν ακόμη κατειχούμενος, για να ευχαριστήσει τον Χριστό, εγκαταστάθηκε σε επικίνδυνη δίοδο ποταμού και μετέφερε δωρεάν επί των ώμων του εκείνους που επιθυμούσαν να διέλθουν τον ποταμό. Μια μέρα παρουσιάστηκε προς αυτόν μικρό παιδί, το οποίο τον παρακάλεσε να τον περάσει στην απέναντι όχθη. Ο Ρεμπρόβος πρόθυμα το έθεσε επί των ώμων του και στηριζόμενος επί της ράβδου του εισήλθε στον ποταμό. Όσο όμως προχωρούσε, τόσο το βάρος του παιδιού αυξανόταν, ώστε με μεγάλο κόπο κατόρθωσε να φθάσει στην απέναντι όχθη. Μόλις έφθασε στον προορισμό του, κατάκοπος είπε στο παιδί ότι και όλο τον κόσμο να σήκωνε δεν θα ήταν τόσο βαρύς. Το παιδί του απάντησε: «Μην απορείς, διότι δεν μετέφερες μόνο τον κόσμο όλο, αλλά και τον πλάσαντα αυτόν. Είμαι Εκείνος στην υπηρεσία του Οποίου έθεσες τις δυνάμεις σου και σε απόδειξη αυτού φύτεψε το ραβδί σου και αύριο θα έχει βλαστήσει»,

και αμέσως εξαφανίσθηκε. Ο Ρεμπρόβος φύτεψε την ράβδο και την επομένη την βρήκε πράγματι να έχει βλαστήσει. Μετά το περιστατικό αυτό βαπτίσθηκε Χριστιανός από τον Άγιο Ιερομάρτυρα Βαβύλα, ο οποίος τον μετονόμασε σε Χριστόφορο. Η άκτιστη θεία Χάρη, που έλαβε την ώρα του βαπτίσματος και του Χρίσματος, μεταμόρφωσε όλη του την ύπαρξη. Και αυτή ακόμα η δύσμορφη όψη του φαινόταν φωτεινότερη και ομορφότερη.

Στην Ορθόδοξη αγιογραφία ο Άγιος εικονίζεται να μεταφέρει στον ώμο του τον Χριστό. Εξ' αφορμής ίσως του γεγονότος αυτού θεωρείται προστάτης των οδηγών και στο Μικρόν Ευχολόγιον και συγκεκριμένα στην Ακολουθία «επί ευλογήσει νέου οχήματος» υπάρχει, πρώτο στη σειρά, το απολυτικό του. Κατά τον τότε εναντίον των Χριστιανών διωγμό, λίγο μετά την βάπτισή του, είδε Χριστιανούς να κακοποιούνται από τους ειδωλολάτρες. Από αγανάκτηση επενέβη και έκανε δριμύτατες παρατηρήσεις προς αυτούς, διέφυγε δε τη σύλληψη χάρη στο γιγαντιαίο του παράστημα και την ηράκλεια δύναμή του. Καταγγέλλθηκε όμως στον αυτοκράτορα και διατάχθηκε η σύλληψή του. Για τον σκοπό αυτό απεστάλησαν διακόσιοι στρατιώτες. Αυτοί, αφού ερεύνησαν σε διάφορα μέρη, τον βρήκαν κατά την στιγμή την οποία ετοιμαζόταν να γευματίσει ένα κομμάτι ξερό ψωμί. Κατάκοποι οι στρατιώτες και πεινασμένοι ζήτησαν από τον Άγιο Χριστόφορο να τους δώσει να φάγουν και ως αντάλλαγμα του υποσχέθηκαν ότι δεν θα τον κακομεταχειρίζονταν. Ένας από τους στρατιώτες, βλέποντας ότι πλην του ξερού άρτου δεν υπήρχε καμία άλλη τροφή, ειρωνευόμενος τον Χριστόφορο, του είπε ότι ευχαρίστως θα γινόταν Χριστιανός, εάν είχε την δύναμη να τους χορτάσει όλους με το κομμάτι εκείνο του άρτου. Τότε ο Άγιος, αφού γονάτισε, άρχισε να παρακαλεί τον Χριστό να πολλαπλασιάσει το κομμάτι εκείνο του άρτου, όπως πολλαπλασίασε τους πέντε άρτους στην έρημο, για να χορτάσουν οι πεινώντες στρατιώτες και να φωτισθούν στην αναγνώριση και ομολογία Αυτού. Η παράκληση του Αγίου εισακούσθηκε και το τεμάχιο του άρτου πολλαπλασιάσθηκε. Βλέποντας οι στρατιώτες το θαύμα αυτό, προσέπεσαν στα πόδια του Αγίου και τον παρακαλούσαν να τους γνωρίσει καλύτερα τον Θεό του. Ο Άγιος εξέθεσε με απλότητα τη Χριστιανική διδασκαλία και αφού όλοι εξέφρασαν την επιθυμία να γίνουν Χριστιανοί, τους οδήγησε προς τον Επίσκοπο Αντιοχείας Βαβύλα, ο οποίος, αφού τους κατήχησε, τους βάπτισε. Όταν ο αυτοκράτορας Δέκιος πληροφορήθηκε το γεγονός, τους μεν στρατιώτες συνέλαβε και αποκεφάλισε, τον δε Χριστόφορο προσπάθησε με υποσχέσεις και κολακείες να μεταπείσει, αλλά οι προσπάθειές του προσέκρουσαν στην επίμονη άρνηση αυτού. Κατόπιν τούτου έστειλε προς αυτόν δύο διεφθαρμένες γυναίκες, την Ακυλίνα και την Καλλινίκη, ελπίζοντας ότι με τα θέλγητρά τους θα τον σαγήνευαν και θα τον παρέσυραν. Οι δύο γυναίκες, αφού άκουσαν την προτροπή του Αγίου, για να επανέλθουν στον δρόμο της αγνότητας και της αρετής, έγιναν Χριστιανές και, αφού παρουσιάσθηκαν ενώπιον του αυτοκράτορα Δεκίου, ομολόγησαν τον Χριστό. Γι' αυτό και βρήκαν μαρτυρικό θάνατο.

Στη συνέχεια ο Άγιος Χριστόφορος υποβλήθηκε σε φρικτά βασανιστήρια και τέλος υπέστη τον δι' αποκεφαλισμού θάνατο το 251 μ.Χ. Η Σύναξη αυτού ετελείτο στο Μαρτύριο αυτού κοντά στο ναό του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου στο Κυπαρίσσιον και στο ναό του Αγίου Μάρτυρος Πολυεύκτου, πλησίον της Αγίας Ευφημίας των Ολυβρίου.